

Sygn. akt VI KZ 3/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie adwokata **A. N.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 10 kwietnia 2014 r.,

zażalenia pokrzywdzonego J. J.

na zarządzenie Prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w [...]

z dnia 12 listopada 2013 r., sygn. akt WSD [...],

odmawiające przyjęcia kasacji pokrzywdzonego jako niepodpisanej przez pełnomocnika będącego adwokatem,

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury w [...] postanowieniem z dnia 25 lipca 2013 r., sygn. akt WSD [...], utrzymał w mocy postanowienie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...] z dnia 3 października 2011 r., sygn. akt Dz [...], o utrzymaniu w mocy postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Rady Adwokackiej w [...]. z dnia 18 kwietnia 2011 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego w sprawie adw. A. N..

Od postanowienia Sądu drugiej instancji pokrzywdzony wniósł kasację, którą sporządził i podpisał osobiście. W związku z tym, na mocy zarządzenia Prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 30 września 2013 r., J. J. został wezwany do złożenia w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, kasacji

sporządzonej i podpisanej przez adwokata lub radcę prawnego pod rygorem bezskuteczności jego pisma z dnia 3 września 2011 r. zatytułowanego „kasacja”.

Z uwagi na wpływ 7-dniowego terminu do uzupełnienia braku formalnego kasacji, zarządzeniem z dnia 12 listopada 2013 r. Prezes Wyższego Sądu Dyscyplinarnego odmówił przyjęcia kasacji wobec nieusunięcia braku formalnego określonego w art. 526 § 2 k.p.k.

Na to zarządzenie pokrzywdzony pismem z dnia 2 grudnia 2013 r. złożył do Sądu Najwyższego zażalenie, w którym nie precyzując zarzutu odwoławczego wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Wniesienie kasacji w postępowaniu dyscyplinarnym jest dopuszczalne na podstawie art. 91a ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze, jednakże wskazana ustawa nie normuje kompleksowo trybu oraz przesłanek wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Z tego względu, na podstawie odesłania zawartego w art. 95n ustawy prawo o adwokaturze, należy stosować odpowiednio przepisy o kasacji, zawarte w Kodeksie postępowania karnego, w tym także przepis art. 526 § 2 k.p.k. Logiczno-językowa wykładnia tej regulacji wskazuje, że podmiotem profesjonalnym wskazanym w tym przepisie musi być osoba inna niż obwiniony, czy pokrzywdzony. Pogląd ten jest dominujący i utrwalony w orzecznictwie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2010 r., II KZ 42/10, LEX nr 622259, Biul.PK 2010/8/14; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2009 r., III KZ 15/09, OSNKW 2009/8/65, Prok.i Pr.-wkł. 2009/9/26, Biul.SN 2009/8/8-9) i jest akceptowany przez doktrynę (zob. T. Grzegorzczak, Komentarz do art. 526 k.p.k., Zakamycze 2003, teza 5; S. Steinborn, J. Grajewski (red.) L.K. Paprzycki, Komentarz aktualizowany do art. 526 Kodeksu postępowania karnego, LEX/el. 2012, teza 13).

Uznając, że nawet strona będąca sama adwokatem lub radcą prawnym nie może samodzielnie, prawnie skutecznie, sporządzić i podpisać kasacji, w judykaturze wskazuje się na ważki argument funkcjonalny. Chodzi mianowicie o to,

aby kasację wnosił podmiot, który – nie będąc zaangażowany osobiście w wynik prawomocnie zakończzonego postępowania – wykaże możliwość wystąpienia uchybień, stanowiących podstawę owej skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2010 r. IV KZ 73/10, OSNwSK 2010/1/2532). Niewątpliwie bowiem brak emocjonalnego podejścia do sprawy sprzyja formułowaniu argumentacji merytorycznej, która przecież na etapie postępowania kasacyjnego, dotyczyć może jedynie płaszczyzny normatywnej, a nie kwestii ustaleń faktycznych, a tylko te ze swej istoty są lepiej znane samemu pokrzywdzonemu lub obwinionemu. Tymczasem formułowanie zarzutów rażącej obrazy przepisów prawa dla swej skuteczności wymaga obiektywnego profesjonalizmu, dzięki któremu łatwiej można dostrzec i wykazać ewentualne uchybienia Sądu drugiej instancji.

Pokrzywdzony J. J. winien pamiętać również, że stosownie do treści art. 91a ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze kasacja przysługuje wyłącznie od orzeczeń Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, zatem nie przysługuje od postanowień.

Mając to wszystko na uwadze orzeczono jak w postanowieniu.

aw